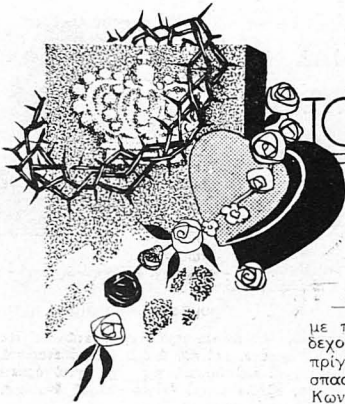

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αδελφική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησημένου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις]

ΙΑ'

—'Αλλά και άν εύρεθούμε πρό του μοιραίου, ένδεχομένου του γάμου του πρίγκηπος με την διδα 'Ασπασίαν Μάνου, συνέχισε ο Κωνσταντίνος, δεν θα είνε έγκλημα, υποθέτω, τό να νυμφευθί ένας πρίγκηψ μίαν καθ' έλα έντιμον και αξιόγαπητον 'Ελληνίδα κόρην...

—'Ο αούλικός άκούγε, χωρίς να μιλά. Στή μορφή του όμως διεγράφετο κάποιος διαταγμός, κάποια άμφιβολία. Σκεπτόταν τί θα έλεγε σχετικώς ή μητέρα του 'Αλεξάνδρου, ή αούστηρά και τυπική Σοφία.

—'Ο Κωνσταντίνος άντελήφθη τό διαταγμό του, αλλά δεν έμάντευσε και τούς λόγους που τον προκαλούσαν. Ρώτησε λοιπόν τον αούλικό :

—Τί σκέπτεσθε ; Μαντεύω ότι έχετε κάποιο διαταγμό και πολύ θα ήθελα να τον άκούγα.

—Μου δίνετε την άδεια να μιλήσω, Μεγαλειότατε ;

—Βεβαίως.

—Χωρίς να με παρεξηγήσετε, πράγμα που θα με λυπούσε ύπερβολικά ;

—'Αναμφιβόλως. Λέγετε...

—Μιά παράκλησι, μιά ίκεσία άκόμη, Μεγαλειότατε.

—Λέγετε Σας άκούω...

—'Ικετεύω τη Μεγαλειότητά σας, να θεωρηθί ως άκρως έμπιστευτική ή συνομιλία μας. 'Όταν σας έκθέσω τις σκέψεις μου, θα άντιληφθήτε και μόνος σας, γιατί σας υποβάλλω τη θερμή αυτή παράκλησι.

—Μπορείτε να είστε ήσυχος, λέγετε.

—Πρόκειται περί της γνώμης της μητρός του 'Αλεξάνδρου σχετικώς, Μεγαλειότατε, περί της γνώμης της Α. Μ. της βασιλίσσης.

—'Αηλαδί ;

—Φοβούμαι ότι ή Α. Μεγαλειότης δεν θα έπιτρέψη ίσως έναν τέτοιο γάμο.

—'Ο Κωνσταντίνος έγέλασε.

—Δεν έχετε δικηο να τό φροβίση αυτό, είπε. 'Η βασιλίσσα έπιθυμεί να ίδι τον 'Αλεξάνδρο εύτυχισμένο, πρό παντός. Πρό του πόθου της αυτού, θα ύποχωρήση κάθε άλλη σκέψις, κάθε ύπολογισμός, κάθε διαταγμός.

—Μακάρι να είνε έτσι, Μεγαλειότατε.

—Κι' έτσι θα γίνη ασφαλώς. 'Η βασιλίσσα άγαπά ύπερβολικά τον 'Αλεξάνδρο. Δεν θα θελήση συνεπώς να γίνη εμπόδιο στην εύτυχία του. 'Ακόμη μπορώ να σας πληροφορήσω ότι ή Α. Μ. ή βασιλίσσα συμπάθει και έκτιμά ύπερβολικά και τη δεσποινίδα Μάνου. Καθώς βλέπετε λοιπόν, τά πράγματα θα βάδισουν κανονικά τό δρόμο τους.

—Τό εύχομαι δίλοψυχως, Μεγαλειότατε, έφ' όσον άλλωστε αυτή είνε και ή δική σας ύψηλή έπιθυμία.

Και όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, ή βασιλίσσα Σοφία δεν έσυμφώνησε άρχικώς με τον βασιλέα στο ζήτημα αυτό. 'Όχι διότι δεν συμπάσσει στην διδα Μάνου. 'Αντιθέτως, μάλιστα, την άγαπούσε και την έκτιμούσε ύπερβολικά και συχνά ξεφράζετο με καλωσύνη για την ώραία και σεμνή 'Αθίβα.

Μα ή βασιλίσσα Σοφία ήταν έκ χαρακτήρος, ξε άνατροφής πολύ τυπική, πολύ αούστηρά στα ζητήματα αυτά. Κατά τη γνώμη της, ένας πρίγκηψ, μόνον με μίαν πριγκίπισσα θα μπορούσε να νυμφευθί. Ποθούσε την εύτυχία του παιδιού της, τό ύποιο, όπως προαναφέραμε, άγαπούσε ύπερβολικά, αλλά όνειρεύετο συγχρόνως να νυμφευθί τον πρίγκηπα 'Αλεξάνδρο με ώρισμένη ξένην πριγκίπισσα, την όποιαν και προσωπικώς είνε γνωρίζει και την όποιαν έθεωρούσε ως ιδανικήν για τον 'Αλεξάνδρο νύμφην.

—'Ετσι είχαν τά πράγματα και τά σχόλια των αούλικών κύκλων επί του ειδυλλίου του πρίγκηπος έπαιρναν κι' έδιαν, έως ότου, μιά ήμέρα, ή βασιλίσσα Σοφία, έκάλωσε τον 'Αλεξάνδρο ιδιαίτέρως, θέλοντας να μιλήση και να εξηγηθί μαζί του, να σφυγμομετρήση τό αίσθημά του και να τον συμβουλέψι σχετικώς.

—'Ο 'Αλεξάνδρος έμάντεψε άμέσως γιατί τον καλούσε ή μητέρα του. 'Ηξερε καλά ότι θα έρχόταν, μιά ήμέρα, ή μοιραία ώρα των έρωτικών εξηγήσεων. Και περίμενε την ήμέρα της ώρας αυτή, χωρίς ν' άνυπομονή, χωρίς ν' άγωνιά και να ερέμη.

—Γιατί να φοβηθί ;

—Μήπως δεν άγαπούσε τρελλά, παράφορα την διδα Μάνου ; Μήπως δεν άντηγαπάτο άπ' τη λατρεία του Μπίκα ;

—Ποιός θα μπορούσε να ξεριζώση άπ' την καρδιά του τό αίσθημα αυτό, ποιός θα τόλμούσε να του προτείνη να μη φανή τιμωσι και ελικρινής, έφ' όσον είχε δώσει πειά τό λόγο του ;

—Τράθηξε λοιπόν ο πρίγκηψ για τό διαμερίζματα της μητέρας του έντελώς ήρεμος, έντελώς ψύχραιμος και άποφασισμένος.

—'Η βασιλίσσα τον δέχτηκε χαμογελαστή, όπως πάντα, με καλωσύνη και άγάτη και τον έβαλε να καθήση πλάι της.

—'Εμειοσύθησαν μερικά δυτερλεπτα σιωπής.

—'Η σιωπή αυτή όμως έννοχούσε τον 'Αλεξάνδρο, τον ζξενεύριζε. 'Ανυπομονούσε ν' άρχισή ή μοιραία και άναπόφευκτη σιωπία.

—'Η βασιλίσσα Σοφία άντελήφθη την άνυπομονήσια του παιδιού της. Και για να μη παρατείνη την άγωνία του, έγύρισε και του είπε :

—'Λοιπόν, 'Αλεξάνδρε, ξέρεις γιατί σ' έκάλωσα :

—Περίμενε να δη τον 'Αλεξάνδρο να προποείται και να καμώνεται πώς δεν καταλαθαίνει τίποτε.

—Μά ο 'Αλεξάνδρος δεν ήταν άπ' τούς ανθρώπους που προποούνται. Είχε την καρδιά στη γλώσσα του. Δεν συνήθιζε να κρύβεται. Γύρισε λοιπόν στη μητέρα του, άποφασισμένος να της μιλήση καθαρά και' έξστερα, παρ' όλο τό σεβασμό που αισθανόταν γι' αυτή.

—Ναι, μητέρα, είπε, ξέρω και παραξέρω μάλιστα γιατί μ' έκάλωσατε.

—Ναι ; Τόσο τό καλύτερο λοιπόν.

—'Ετσι νομίζω κι' έγώ, μητέρα.

—'Εν τούτη περιπτώσει άς μιλήσουμε καθαρά, παιδί μου, χωρίς ύπονοούμενα και περιστροφές. Ξέρεις άλλωστε πόσο σ' άγαπάω...

—Ναι, μητέρα, τό ξέρω...

—'Ας μπούμε λοιπόν άμέσως στο θέμα. Πές μου, 'Αλεξάνδρε, είσαι έρωτευμένος ;

—Ναι, μητέρα.

—'Ακουσε, 'Αλεξάνδρε. 'Υπάρχουν έρωτες και έρωτες. Αισθηματά πρόσκαιρα και έπιπόλαια, τά όποια περνούν, με τον καιρό, όσο φλογερά κι'

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ.—'Η γιαγιά του πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου, Βασιλίσσα 'Ολγα

άν τὰ θεωρούμε, αίσθηματὰ πού σθύνουν καὶ παρέχονται, χωρὶς ν' ἀφήνουν ἴχνος ἐπάνω στὴν καρδιά μας καὶ αίσθηματὰ σοβαρά, μοιραία, ἀναπόφευκτα, τὰ ὁποῖα παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Θέλω λοιπόν, σὲ παρακαλῶ μάλιστα, νὰ μοῦ πῆς σὲ ποιά κατηγορία νομίζεις πὼς ἀνήκει τὸ αἴθημα τὸ δικό σου.

—Καὶ μ' ἐρωτᾶτε, μητέρα;
—Βέβαιος σὲ ρωτῶ, Ἀλέξανδρε. Σὲ ρωτῶ καὶ ἐπιμένω μάλιστα στὴν ἐρώτησί μου, γιατί ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχία σου, γιατί δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ μιά ἡμέρα δυστυχισμένον.

—Εὐχαριστῶ, μητέρα. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἤσυχη γι' αὐτό. Τίποτε δὲν ἀπειλεῖ τὴν εὐτυχία μου. Τὸ αἴθημά μου, τὸ ὅποιο τόσο σὰς ἀνυχοῦν, εἶνε εὐκρινές καὶ σοβαρό. Δὲν ἀγαπῶ ἐπιπόλαια. Ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου καὶ ἀπὸ τὸν ἑρωτᾶ μου αὐτὸν ἐξαρτῶ ὅλη μου τὴ ζωὴ, ὅλη μου τὴν εὐτυχία.

—Μήπως κανεὶς λάθος, παιδί μου; Μήπως σὲ παρασυροῦν ἡ καλ' ἰδέαι σου καρδιά;

—Ὀχι, μητέρα, ἠσυχάζε. Δὲν κάνω κάθολου λάθος. Δὲν εἶμαι παιδί πειά. Σὰς εἶπα καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπῶ σοβαρά, ἀγαπῶ, ναι, ἀγαπῶ γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ στὴ ζωὴ μου...

—Καλὰ, Ἀλέξανδρε, σὲ πιστεύω. Ἐχω ὅμως νὰ σοῦ κάμω μιά ἀκόμα ἐρώτησι, περισσότερο σοβαρὴ ἀπὸ τὴν πρώτη.

—Σὰς ἀκούω, μητέρα.

—Μοῦ εἶπες ὅτι τὸ αἴθημά σου εἶνε σοβαρό κ' ὅτι εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό.

—Ἀναμφιβόλως.
—Εἶσαι ὅμως ἐξ ἴσου βέβαιος καὶ γιὰ τὴν εὐκρινεῖα τοῦ αἰσθηματός τοῦ προσώπου πού τιμᾶς μὲ τὴν ἀγάπη σου;

—Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ τισυγθῆ ὀρθῶς. Τὸν ἔκαμε ἐξάλλοι. Σὲ κανένα ἄλλοι δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἕνα τέτοιο πράγμα.

—Ἀν ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπὴ τῆς λατρευτῆς του;

—Ἀν ἐπίστευε τρελλά στὴν ἀγάπὴ αὐτῆ;

—Ἄλλὰ ἦταν σάν νὰ τοῦ ἀμφισβητούσαν τὴν ὑπαρξί του τὴν ἴδια, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ποῦλάμπε, μ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο, ἐξῶ ἀπὸ τὸ παλάτι, στὸν γλασερό θαλακκί κήπο.

—Ὁ πρίγκηψ εἶχε γίνε κατακόκκινος, τὰ μάγουλά του εἶχαν φλογιστῆ καὶ τὰ μάτια του, τὰ τόσο γαλήνια καὶ γελαστά ἄλλοτε, ἀστραφταν καὶ σπιθιάν...

—Ἡ βασιλοῦσα κατάλαβε τὴν ταραχὴ του κ' ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

—Μὴν ταραξέσαι, Ἀλέξανδρε, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ εἶσαι ἡρεμος καὶ νὰ μὴ παρεξηγῆς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μητέρας σου... Κάθως, παιδί μου...

—Ὁ Ἀλέξανδρος κάθως, μὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένος.
—Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆς καὶ νὰ ταραττεσαι, τοῦ εἶπε ἡ Σοφία. Δὲν πρέπει πρὸ πάντων νὰ σὲ θίγουν τὰ λόγια τῆς μητέρας σου, Ἀλέξανδρε. Ἀν δὲν ἐνδιαφερόμην ἐγὼ γιὰ σένα, ἐγὼ ἡ μητέρα σου, ποῖός θὰ ἐνδιαφερόμην; Μὲ καταλαβαίνεις, Ἀλέξανδρε; Ἡ ἐρώτησις πού σοῦκάμα ἄλλοτε ἦταν ἐντελῶς τυπικὴ. Γιατὶ γνωρίζω ἀρκετὰ τὴν νέα πού συμπαθεῖς. Γιατὶ καὶ σὲ μένα εἶνε ἐξαιρετικὰ συμπαθῆς καὶ γιὰ τὴν ἐκτίμησὸν πολὺ. Ὅσο ἔπρεπε, πρέπει νὰ σὲ ρωτήσω, παιδί μου, ἂν εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὸ αἴθημα τῆς νέας πού ἀγαπᾶς. Συμφωνεῖς κάποτε ν' ἀπασιμάτῃς, Ἀλέξανδρε. Ἀνθρώποι εἴμαστε. Πολὺ περισσότερο γελιέται κανεὶς στὶς προβλέψεις του καὶ στοὺς ὑπολογισμούς του, πάνω στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Λοιπόν, πές μου, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀναγαπαῖσαι, μὲ τὴν δύναμι πού ἀγαπᾶς;

—Ναί, μητέρα, ἀπολύτως βέβαιος.

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ νέα πού ἀγαπᾶς, θὰ σοῦ χάριση τὴν εὐτυχία;

—Ναί, ἀπολύτως βέβαιος.

—Καὶ εἶσαι ἀκόμα ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσῃς τὰ πάντα, χάριν τοῦ ἑρωτός σου αὐτοῦ;

—Ναί, μητέρα, τὰ πάντα.

—Τὸ σκέφθηκες καλὰ αὐτό, τὸ σκέφθηκες λεπτομερῶς;

—Ναί, σκέφθηκα πολὺ καὶ ἀποφάσισα νὰ

κάμω στὴν περίστασι αὐτὴ ὅτι θάκανε, ὄχι ἕνας πρίγκηψ μόνον, ἀλλὰ κάθε τίμιος ἄνδρας.

—Ἡ βασιλοῦσα Σοφία σώσασε καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

—Ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τῆς ἔδωκαν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι βρισκόταν πρὸ μίας σιδηρᾶς θελήσεως, τὴν ὁποῖο τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ λυγίσῃ.

—Ἦταν ἀργὰ πειὰ γιὰ κάθε ἐπέμβασι.
Τὰ πράγματα θὰ ἐβάδιζαν μοιραῖως τὸ δρόμο τους.

—Γιατὶ λοιπόν νὰ ἐπιμεινῇ;
Γιατὶ νὰ κάμῃ δυὸ ὑπάρξεις δυστυχισμένες;

—Ἀν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Διαδόχου, τὰ πράγματα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ. Ὁ Γεώργιος δὲν μπορούσε νὰ διαθέσῃ ἐλεύθερα τὸν ἑαυτό του. Θὰ τὸν μετέπειθαν, θὰ τὸν ἐξηγνάγκαιαν νὰ πειθῆ κάθε αἴσθημα στὴν καρδιά του. Ἄλλὰ ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε τίς ὑποχρεώσεις τοῦ Γεωργίου. Ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅπως ἤθελε, ἦταν ἐλεύθερος νὰ δώσῃ τὴν καρδιά του ὅπου συμπαθοῦσε καὶ ἀγαποῦσε πραγματικὰ.

—Ὅ ἦταν μάταιη συνεπὼς κάθε συμβουλή, θὰ ἦσαν μάταια καὶ περὶ τὰ λόγια.

—Ὁ πρίγκηψ ἀγαποῦσε τρελλά, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς του καὶ ἀντηγαπᾶτο μὲ τὴν ἴδια δύναμι, μὲ τὴν ἴδια παραφορὰ.
Ἡ βασιλοῦσα Σοφία, ἡ τόσο θετικὴ, τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καλὰ, τὸ ἀντελήφθη σαφῶς. Ἀντελήφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μεταπιστοῦν περὶ αὐτοῦ.

—Δὲν ἔδωκε ὅμως καὶ ἀμέσως τὴν συγκατάθεσι τῆς, παρ' ὅλη τῆς τῆν ἀγάπῃ στὸν Ἀλέξανδρο, παρ' ὅλη τῆς τῆς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησι τῆς τοῦ διδοῦ Ἀσπασίᾶ Μάνου.

—Ἐφάρκη μᾶλλον ἐπιφρονητικὴ.

—Ὁ καλύτερος σύμβουλος στὴν περίστασι αὐτὴ, ἦταν ὁ καιρός. Ὁ ἄφρη τὰ πράγματα νὰ βασιλοῦσι τὸ δρόμο τους. Γιατὶ θὰ γινόταν τέλος ὅτι ἤθελε ἡ Μαίρις, ὅτι ἤθελε ὁ Θεός.

—Ἡ σιωπὴ αὐτῆ τῆς μητέρας του, ἡ ὁποῖα παρετεινέτο τόσο, ἀνησυχῆσε τὸν Ἀλέξανδρο. Καὶ μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ ποῦτρεφε γιὰ τὴν μητέρα του, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῆ πειά, γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

—Μητέρα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ διακόψω τίς σκέψεις σας; Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ρωτήσω τί σκέπτεσθε ἀκριβῶς; Μήπως δὲν ἐξηγήθηκα ἀρκετὰ; Μήπως σὰς δυσἀρέστησα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

—Ὀχι, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ Σοφία. Καὶ σαφῶς ἐξηγήθηκες καὶ

δὲν μὲ δυσἀρέστησες καθόλου.

—Λοιπόν;

—Θέλεις τὴ γνώμη μου;

—Ναί, μητέρα, σὰς ἰκετεύω νὰ μοῦ πῆτε τί ἀποφασίζατε.

—Ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε, Ἀλέξανδρε. Δὲν σοῦ λέω οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Ὁ καιρός εἶνε ὁ καλύτερος σύμβουλος. Ἀς ἀφήσουμε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν κ' ἀργότερα ἐξαμιλῶμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τῆς βασιλοῦσας, ἡ ἐλάχιστη ρητὴ καὶ καθησυχαστικὴ, δὲν εὐχαρίστησε τὸν πρίγκηπα.

—Μόνον αὐτὸ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, μητέρα; ρώτησε.

—Ναί, παιδί μου. Δὲν σοῦ ἀρκεῖ αὐτό;

—Ὁ πρίγκηψ ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ.

—Δὲν μιλᾶς; τοῦ εἶπε ἡ Σοφία. Γιατὶ διατάζεις;

—Δὲν διατάζω, μητέρα.

—Πές τότε τί σκέπτεσαι, τί θέλεις ἀκόμα;

—Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσης περισσότερες ἐλπίδες, μητέρα.

—Μὰ δὲν σὲ ἀτήλησα.

—Ναί, ἀλλὰ μ' ἀφίνεις γεμάτον ἀγωνία...

—Νὰ μὴ ἀγωνιάς καθόλου, Ἀλέξανδρε. Σοῦ τὸ εἶπα: Ἀς ἀφήσουμε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ σὸ μέλλον...

—Στὸ μέλλον;...

—Ναί, παιδί μου.

—Ἔστω, μητέρα, θὰ σὰς ἀκούσω. Θὰ κάμω ὑπομονὴ καὶ θὰ περιμένω.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
(Στάνια παλαιὰ φωτογραφία)

Ἡ οἰκονομικὴ μας σελὶς διαφωτίζει καὶ τὸν πλέον ἀνίδεο κ' ἀπλοῖκό ἀναγνώστη μας περὶ τῆς περιείας τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τοῦ τέπου μας

(Ἀκολουθεῖ)